

efter Strafarbejds Natur og Væsen vilde være rigtigt her at omtale disse Følger. Den gjældende Lovgivning bekræfter ingenlunde den Opfattelse, der er bleven gjort gjældende imod mig. Placaten af 19de April 1805, der først har indført Udviisning af Landet ved Dom, og som nu agtes udvidet ved § 16 her i Udkastet, har i sine Motiver angivet en ganske anden Grund dertil end den, at Udviisningen skulde skee, fordi den hang sammen med Strafarbejds Natur og Væsen. I Præmisserne til Placaten af 19de April 1805 siges: „Da Udlændinge, som under et kort Ophold i de kongelige Riger og Lande have gjort sig skyldige i Forbrydelser, og desaarfsag ere blevene hændomite til offentligt Arbejde, ikke sjældent efter udslanden Straf forblive her, uden at vide sig Afgang til lovlige Næringsveie; saa bliver, paa det at saadanne Fremmede ikke skal falde de kongelige Stater, og det i samme ordnede Fattigvæsen, til Byrde, herved følgende fastsat, o. s. v.“ Dette er altsaa en ganske anden Betragtning end den, der er gjort gjældende imod mig, det er en Sikkerhedsforanstaltning i selve Landets Interesse, for at Udlændinge ikke skulle falde Communerne til Byrde, en ganske anden Betragtning end den, at Udviisning skulde være en integrerende Deel af selve Straffen. Jeg kan endnu nævne et andet Lovsted, nemlig Forordningen af 30te Marts 1827, der i endnu klarere Udtryk giver min Anskuelse Medhold. Det er Forordningen om Landsforviisningsstraffens Ophævelse, og deri siges det: „Da denne Anordning kun affkaffer Landsforviisning som Straf, men ei den Landsforviisning, der blot er en Politiforholdsregel mod Fremmede, saa vil det uforandret have sit Forblivende ved de Love og Anordninger, hvorefter Fremmede kunne blive at udsæere af Kongens Lande.“ Der nævnes netop der de forskellige Tilfælde, hvori Udviisning af Udlændinge kunde skee, og der henvises til Loven af 19de April 1805, der nu tilsigtes afløst ved § 16; altsaa har Lovgiveren her, netop paa et Sted, hvor det har været ham særdeles om at gjøre at klare sin Anskuelse om, hvad der var Tale om, med saa Ord kaldet denne Udviisning af Landet en

Politiforholdsregel. Jeg skal tillade mig at antyde, at, hvis det var rigtigt, at enhver Følge af lignende Art, der knyttede sig til udslaaet Strafarbejde, burde nævnes her, da vilde der ogsaa være andre Følger, som burde nævnes, men som ikke ere nævnte, og jeg skal i saa Henseende henpege paa Noget, der hænger meget nær sammen med det, som her er Tale om. Placaten af 14de December 1810 — der er to Placater af samme Dato, men det er den sidste, vi her have at gjøre med, — bestemmer i § 2, at Folk, der have udslaaet Strafarbejde for Tyveri eller Løsgængereri, skulle stilles under Politiets Opsigt der, hvor det tillades dem at opholde sig. Dette er ligelædes en Politiforholdsregel, der knytter sig til udslaaet Strafarbejde, og som skeer af Sikkerhedshensyn, altsaa af et lignende Hensyn som det, der har foranlediget Udlændinges Udviisning; men ikke desto mindre er det ikke faldet Nogen i Tankerne, at denne Virkning af Strafarbejde skulde fortjene nogen Omtale i nærværende Lov. Jeg maa altsaa vedblivende — og det ikke af doctrinaire Grunde, fordi det er mig om at gjøre at holde Straffeloven fri for, hvad der hører ind paa Politiomraadet, men af andre practiske Grunde — være af den Mening, at det vilde være rigtigt at benytte den gode Anledning, der gives til, i Erkjendelsen af, at det ikke hører til Strafomraadet, at overveie, om man vil beholde denne Paragraph. Det, der for mig er Hovedbetragtningen, er, at man ikke kan sige, at § 16 udtømmer Stoffet. Det blev under Sagens første Behandling ytret af et æret Medlem, at, hvis man udvoterede denne Paragraph, vilde Virkningen deraf være, at Politiet mistede Noget af sin Myndighed til at udvise Udlændinge. Jeg troer, at netop denne Betragtning viser, hvor farligt det er at lade § 16 staae; thi den viser hen paa, at man tillægger den Omstændighed, om denne Paragraph staaer der eller ikke, om der tillægges Domstolene Myndighed til i visse Tilfælde at udvise Udlændinge eller ikke, Indflydelse paa, om overhovedet Udlændinge kunne udvises i Henhold til den gjældende Ret eller ikke. Men hvis en saadan Slutning gjøres — og de saadanne Ytringer forekomme mig i alt Fald at tyde hen paa, at man mener, at en saadan Slutning kunde gjøres, — er det